

שתי'ה בתשלום ר!"

למדי, ושאלה לרצוני. אמרתי לה
עבור אצלה כמארחת. היא הביטה
בני ושאלה: "מי שלח אותך?"
כרתי כי משהו סיפר לי שבעלת
הבית היתה אשה בשם לאה. בו
צאתי סיפור. אמרתי לה שלא

"אפשר שאקבל אותך, אבל אינני יכולה להח
ליט לבד. בעלי הלך לקולנוע, חכי שיחזור."
לא הייתי מוכנה לזכות. המשכתי הלאה.
תחנתי הבאה היתה קנינו בר, הידוע גם
בשם 63. וכאלו הלך לי קלף משוגע, היה
האדם הראשון בו נתקלתי מכרה. בבאר
ישבו אתה כחמש נשים; באור העמוד ששרר
במקום נראו לא רע. כולן הפנו אלי מיד
מבטים לאנשימים ביותר. אחת מהן היתה
תמי, המוכנה גם מריאלה. הכרתי גם אותה,
משום שהיא הסתובבה זמן מה בחיפה. זוהי
נערה ממוצא סלוניקאי או בולגרי, אינני
יודעת בדיוק.
תיכף כשנכנסתי היא שאלה אותי: "מה
את עושה כאן?"
אמרתי לה שאני רוצה לדבר עם בעל-

נעצרה, "נערת הפיתוי", דינה גולדמן, שהיאשמה בהשתת
ישיב מזויין. עם מעצרה, נסתבר, שאף היא מכחנת
תיכבאר.

אם כן, מארחות-הבאר? מה תפקידהן האמיתיים? מהם
בזכותן? האם אלה בדרניות וזלות או יצאניות יקרות? מי
הספידהן בישראל? מה מחיר הכילוי בחברתן, ומה הן
תמורת מחיר זה?

ושאלות לתשובות אלה נותן מובצע יחיד במינו ש"העולם
הטיל על כתבת מיוחדת. היא חדרה אל מאחורי הקלעים
ההלילה התלאכיביים וניסתה בעצמה לחיות את חייה של
יכבאר, בשורה של מועדוני-הלילה. התוצאות מובאות
ב הכאים.

זוה

העסק. היא הציגה אותי בפני גבר פולני
רוח, שישב ליד השולחן.
"מה את בעצם רוצה?" שאל.
"אני רוצה לשחות אצלך באחוות", עניתי.
השתמשתי בביטוי שלמדתי הערב כדי לע
שית רושם של מנוסה. גם הוא פתח ב
חקירה השגרתית. כמו
בעלי-העסק הקודמים,

לא דרש כלל תעודות כלשהן. הוא רק
רצה לדעת אם אני ספרדיה או אשכנזיה.
כשאמרתי לו אשכנזיה, לא האמין לי. נוסף
לכך חקר על נסיוני, על השפות שאני יודעת
והתרשם — כמו היתר — מהעובדה שאני
מדברת אנגלית, צרפתית וגרמנית. ידעתי
שפות מעלה כנראה את מניות המארחת.

במיוחד בלטה בעת החקירה שאיפתי לדעת
אם יש לי משפחה. סיפרתי לו שמשפחתי
מתגוררת בחיפה. ברגע האחרון נזכרתי ש
תמי, שהאזינה לשיחה, יודעת שלא הייתי
נשואה; לכן לא השתמשתי בסיפור על גירוי
שי האומללים. לעומת זאת, סיפרתי כי רבי
תי עם בני-משפחתי ועזבתי את הבית.
"ואין לך שום קשר אתם יותר?"
"לא!"

"את אפילו לא מדברת אתם?"
"אפילו לא מרחוק!"
"אני מקוה שיש לך שמלות יפות, כאלה,
את יודעת, שמתאימות למקום."
"אין לי כרגע, אבל אני מקוה לרכוש
כאלה בעזרתך."
הגבר הרוח-חיך.

אבל גם שם לא האירה לי ההצלחה פנים.
בעלי-המקום סיפר גם הוא שיש לו שותף
והוא חייב לשלול בעצמה. הוא ביקש אותי
לחזור למחרת, כדי לזכות בתשובה.

★ ★ ★

מקום הגון — ער שעה ארבע

חלמתי לנסות את מזלי בעוד מקום
אחד. נכנסתי לקוקטייל בר, שמאו נכ
נסו המספרים לאופנה מכנה את עצמו גם
כן במספר הבית — 73. את פני קיבל מלצר
חייכני שעשה רושם אדיב. הוא הפנה אותי
לבעלת-הבית, רומניה מזדקנת. לא הצלחתי
לקשור עמה שיחה. היא הפליטה לעבר לי
מלצר משפטים ספורים ברומנית והוא לקח
אותי עמו לאולם.

המקום היה ריק, אם לא להתחשב בתו
מורת ובשתי מארחות שנראו מאוד עגומות.
המלצר החייכני דיבר בעברית צולעת.
תחילה שאל את השאלות השיגרתיות ולבסוף
הוסיף, כרגיל: "מי שלח אותך?"

"טוב מאוד", אמר המלצר, "זהו המקום
בשילך, באן המזל שלך. זה לא מקום כזה
מה שחושבים. לא, זה מקום הגון. אנחנו
לדאוג מאוד לעובדות שלנו. תראי שיהיה לך
טוב. אם בחורה מוצא חן אצלנו אז היא
כמו העניינים שלנו. את כל הלב אנחנו נות
נים לך. אצלנו זה מקום הגון, מקום טוב.
באים רק קליינטים טובים. אבל אסור לבחור
הרעועות לעזוב לפני ארבע בבוקר. מה
שהיא עושה אחרי זה לא איכפת לנו."

אחרי שהשקיע קרוב למאתיים ל"י
בבילוי עם המארחת, היא מלווה אותו
של מועדון-הלילה ונפרדת ממנו לאכזבתו הרבה.

כזבה

משה דואר, אחד מנאשמי משפט
מינהליפו שבא להשכיח צרותיו
אתו. המארחת חייבת לרקוד עם הלוקוח המזמין אותה.

שאלתי לתנאיה-העבודה. הוא הסביר: "קודם
כל, את צריכה להיות בנסיין שלושה ימים.
הבחורות כאן שותות משקה שנקרא קוקטייל
ומקבלות לירה על כל כוסית. ישנו גם
קוקטייל קטן, אבל זה לא נהוג להזמין. אם
הקליינט מזמין אותך לשמפניה, בקבוק, את
מקבלת 6 לירות. חוץ מזה מקבלים גם
משכורת, אבל בקשר למשכורת נשוחח אחר-

כך."

הבטחתי לחזור ויצאתי.
נשמתי לרוחחה. טבילת-האש הראשונה שלי
עברה בקלות רבה משחשבותי. התברר לי
שלמעשה מכונים בעלי-הבארים לקבל לי
עבודה כל נערה המוכנה לעבוד — אם היא
מוצאת חן בעיניהם. היא אינה חייבת להביא
המלצות או תעודות. היא יכולה להיות בעלת
עבר פלילי, עבריינית או פרוצה; פרטים
קטנים כאלה אינם מענינים של הבוסים. קנה
המידה היחיד שלהם לקבלת בחורה לעבודה
הוא ההערכה באיזו מידה תוכל הנערה
לעודד לקוח להזמין משקאות בכמות מת
קבלת על הדעת.

★ ★ ★

תשוקה, שיעמום ושמפניה

שעה היתה כבר אחרי 11, כשחזרתי
הי מסירי למונטניור והתחלתי בעבודתי
כמארחת. בינתיים נכנסו למועדון כמה לקו
חות. שני זוגות שתו ליד שולחן צדדי. שני
זוגות נוספים ישבו ליד הבאר. גם הרקדנים
הספרדיים המופיעים במקום ישבו שם.

מרי ישבה בעניינים עצובות ליד הדלפק
וזימומה איזה פזמון. מאחורי הדלפק עסק
קובה, יחד עם המוזג שלו, בניגוב כוסות.
האחירה דיכאה אותי מאוד. שתיתי יחד עם
מרי; הבטנו בקנאה לעבר המארחת השלי
שית, אשר ישבה ליד שולחן, בפניה עם
גבר כבן 40.

המארחת היתה יפהפיה. היה לה עור פנים
חלקלק, שיער שחור ועיניים כחולות
כחולות. גופה המחוטב היה לבוש בטעם —
שמלה תכולה וסודר לבן. הלוקוח שהזמין
אותה לשולחנו הזמין בקבוק שמפניה. הם
לא היו מסוגלים לשותות את כל הבקבוק
והוא הזמין גם את המלצרים לשתייה. אחרי
כך נשאר שניהם לבדם, הביטו בתמונות,
ומדי כמה דקות החליפו משפט אחד או
שניים. הוא נראה כאיש מלא תשוקה. היא
נראתה משועממת. הייתי נותנת הרבה לו
יכולתי לשמוע מה דיברו ביניהם.
מתוני השעון קרבו לחצות, ולקוחות לא
נראו. אמרתי למרי שהמקום לא מוצא חן
בעיני. אני זקוקה לכסף וכאן ריק. מרי
הסבירה לי שהיום שקט, כיוון שזה אחרי

כמה ימים של חג. אז היה מלא. חוץ מזה
עלי להיות סבלנית. קליינט שמן לא תופשים
כל יום.

בינתיים ניגש אלי שומר-הסף התימני
גבה-הקונית. התברר שזהו דנוך, שוער קבוצ
צת-הכדורגל שמשון. כן, הוא סיפר, הוא
גרוש ואב לשלושה ילדים. ביום הוא עובד
בעיריה. בלילה כאן. עד חמש בבוקר. אחרי
כך עוד מתפללים שהוא מקבל גולים בשבת.
כחצי שעה לאחר חצות התחיל המקום
להתמלא במקצת. נכנסה בחורה של מנהלי
קרקס וארשה, עם מנהלי הוורטון, היש
ראליים; זוג או שניים וחבורה של הומי
סכסואליים נודעים — אורחיקבע של הי
מקום.

התכנית עמדה להתחיל. כדי שלרקדנים
תהיה הרגשה של קהל ביקש קובה מאתנו
לשבת ליד השולחן, ישבנו שם במשך כל
התכנית ומחאנו כף כדי לעודד את הרק
דניות הספרדיות החמודות. אני עצמי התי
חלתי להתיאש; נדמה היה לי שהערב יסתיים
בלא כלום, ולא ימצא אפילו לקוח אחד
לרפואה שיומיני למשקה. אחרי התוכנית
חזרתי לבאר.

שם התרחשה אותה שעה סצינה מענינת
ביותר. ליד הדלפק עמד בחור תימני מהודר,
בעל צלקת על לחיו. היפהפיה בעלת העיניים
הכחולות, שהמשיכה לשותות עם הגבר הי
מביט בה בתשוקה, קמה ועברה לידו. הוא
תפס אותה ונשק לה בערפה. ניכר היה
שהם מכירים ותיקים.

"תפסיק", היא אמרה, "לא נעים לי שהוא
יראה".

ואמנם הלקוח שהזמין אותה לשותות ראה.
כשחזרה לשולחנו החל לשוחח עמה במרץ.
לבסוף קם, ניגש לקובה וביקש בזעם גלוי
את החשבון. הוא השאיר על השולחן כ-70
ל"י, תמורת בקבוק השמפניה ומשקאות
אחרים שהזמין עבור המארחת. הוא כעס
מאד. "היא לא רוצה ללכת אתי", אמר
לקובה. "היא לא מוכרחה." ניסה קובה
להתנצל.

האיש שילם את החשבון ואמר ליפהפיה
כחולת-העיניים: "לא תיארתי לי שלא תלכי
אתי".

"אני מצטערת", אמרה הנערה בתמימות,
כאלו היתה מלאך הצניעות בכבודו ובעצמו.
האיש עזב את המקום וכחולת-העיניים נפ
לה ישר לזרועותיו של התימני הניצב ליד
הבאר; הוא דחף את ידו לתוך מחשופה.
"הוצאתי 13 לירות ממני", אמרה.

החשבון היה פשוט. היא קיבלה שמונה
לירות בעד בקבוק השמפניה שהוזמן, ועוד
חמש לירות תמורת חמש כוסיות קוקטייל
ששתה בהזמנת הלוקוח. היא נראתה מאו